

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

USA 1999

Niagara Falls -New York

Úvod a přípravy před cestou.

Už před dvěma roky jsme se s kamarádem domluvili na společné cestě do USA. Domluva byla rychlá a vcelku jednoduchá na rozdíl od toho sehnat na ní peníze a víza. Peníze jsme postupně začali šetřit hned a vyřízení víz jsme nechali na začátek roku těsně před cestou. Několikrát jsme absolvovali cestu do Prahy pro potřebná lejstra a dokumenty, které jsme vyplnili jak my tak zaměstnavatel a s příloženými 45 USD jsme je pak zas odvezli na ambasádu a hodili do boxu. Víťa má jen 50 USD tak je tam dá v celku a žije v domnění, že mu zbytek vrátí s pasem po vyřízení. Za další 3 dny jsme tam jeli zas, a doufali, že naše žádosti budou kladně vyřízené. Na ambasádě jsme přišli k okénku, kde nám vrátili naše pasy bez jediného slova i dotazu. Poodstoupení od okénka prohlížím pas a hledám to slavné vízum, po chvíli ho nacházím a padá mi kámen ze srdce. Víťa mi hlásí, že tam nic nemá a to už v nás trochu hrklo, ale neváhá a s dotazem "kde to je" se vrhá nazpět k okénku. Trošku udivená úřednice nejprve nechápe co se po ní chce, ale pak prolístuje důkladně pas a najde vízum. Tím jsme spokojeni a raději odtamtud padáme než si to někdo ještě rozmyslí. Jo, 5 doláčů taky nedostal. Tím je ta nejdůležitější věc vyřízená a nám nezbyvá nic jiného než si přes jednu cestovku, kterou jsme si vyhlídli vyřídit letenky. Cesta by měla probíhat Praha-Amsterdam-Detroit-Miami a na zpět New Jersey-Amsterdam-Praha. Také si vyřizujeme pronájem auta a první ubytování, které je potřeba uvést v papírech po přiletu do USA a u emigračního úředníka.

Den první, středa 7.4.1999, Teplice CZ ujeto 100km, letecky 7200 km

Vstáváme ráno ve 3:00 hod. a jedeme s bráchou autem na letiště do Prahy, jsme tu dost brzo a tak ještě čekáme. Před 7:00 probíhá odbavení a my se následně chystáme do vnitřku letištní haly k odletu. Po nutné rozlučce čekáme na výzvu a jdeme na palubu našeho prvního letadla. Je to Boeing naší společnosti ČSA. Po chvílce už s námi manévrují po runwayi a v 7:00 hod. už startujeme. Během letu dostaneme sváču a povídáme si s kolegou, který sedí vedle nás. Říká nám, že ho letenka stála 21 tis. To se mi zdá trochu moc vzhledem k tomu, že naše stála kolem 15 a to až do Miami (samozřejmě i zpáteční). Po 1 hodině letu jdeme na přistání, je tu dost hustý provoz a tak máme menší zpoždění. (pár informací z GPS v letadle: vzdálenost 760 km a rychlost 800 km / h). Z okýnek jsou vidět jiná letadla jak krouží než jim dovolí přistát. Mimo jiné jsme také viděli stíhačky, které se vracely ze Srbska. Po přistání nás odvázejí z letadla busem do letištní haly a zjišťujeme, že letiště v Amsterdamu je asi největší v Evropě. Je tu dost velký provoz, samé 747 připravené k letům do všech koutů světa jak napovídají tabule s místy a časy odletů. V halách se to hemží lidmi různých národností a také policajty se samopaly. Jdeme se zeptat jedné paní na informacích, kde najdeme naší „Gate“ a pak se přesunujeme k místu našeho odletu. V této části haly trávíme dlouhé hodiny čekáním na další let. Hodinu před odletem jsme vyzváni jako jiní, ať se dostavíme ke kontrole pasů a letenek, zkrátka k odbavení. Po vystání fronty se dostalo i na nás, kde nás čekali samé dotazy ze strany pracovníce bezpečnostní služby, typu: „Co tam budeme dělat, jestli nám nedal někdo něco do tašky, zda jsme si balili tašky samy apod.“ I přestože jsme zodpověděli všechny otázky, nebyla spokojena s naší angličtinou, jak nám sdělila, a tak nás poslala bokem a museli jsme počkat, až zkontroluje ostatní cestující. Tudíž jsme se dostali jako poslední na řadu a zhruba po 30 minutách nás vpustila dovnitř. Myslím si, že hlavním důvodem jejího nadřazeného jednání, byl fakt, že pocházíme z post komunistické země. Čekáme další půl hodinu, až přistaví letadlo, naloží se zavazadla a budeme se moci nalodit i my. Letuška nás vítá u vchodu a ukazuje nám, kam se máme vydat. Jsme v Boingu 747, společnosti KLM, po stranách u okýnek jsou vždy 3 sedačky, pak ulička, 4 sedačky, zase ulička a opět 3 sedačky. Je to tu prostorné. My sedíme asi tak uprostřed letadla v prostřední řadě sedadel. Křesla mají spousty ovládacích tlačítek. Jedno je na sklápění,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

dvě na ovládání rádia, dvě na volume a dvě pro obsluhu. Na každé sedačce je polštářek a sluchátka. Všude, po celém letadle jsou obrazovky, na kterých promítají filmy, zvuk je přes sluchátka. Po nastoupení posledního cestujícího a všichni se uvelebili na svoje místa, letuška začíná se svou instrukcí. Vysvětluje nám kde je záchranná vesta, kde kyslíkové masky, co dělat při přistání, jak se co ovládá na křesle a jak si jí máme přivolat, když budeme něco potřebovat. Za chvíli se z repráků ozvala informace k připoutání, že budeme startovat, a brzy na to začaly manévry před startem. Start trvá celkem dlouho, protože než ten kolos dostane patřičnou rychlost, jsme na skoro na konci runwaye. Pak se najednou zvedl a už jen z výšky sledujeme mumraj maličkých lidí na zemi pod námi. Z Amsterdamu do Detroitu letíme dlouhých 8,5 hod., ve výšce 10 500 – 12.000 m, teplota venku je okolo -55°C, to není na otevření okénka ☺ a hlavně neuvěřitelnou rychlostí přes 1000km / h. Za celý let nám dali dvakrát jídlo a pití, k jídlu byl vždy nějaký sendvič, kuřecí nebo sýrový, k pití cokoli, alko i nealko.

Den druhý, čtvrtek 8.4.1999, Michigan Detroit USA ujeto 40km, letecky 2250 km

Během letu dostáváme dva formuláře na vyplnění osobních údajů a také důvodů, proč jedeme do států, jak dlouho tam budeme, kde budeme bydlet, jakou máme hotovost a tak. Jeden z nich se odevzdává emigračnímu úředníkovi při vstupu do země, druhý si uschováte a při odjezdu ze země odevzdáte i ten. Na půdě USA nesmíte přivést žádné jídlo, tudíž žádné sendviče na potom. Přistáváme v Detroitu, ale před tím už letíme zhruba 1-1,5h, nad pevninou. Již z letadla je vidět pevnina a pohled je něco mimořádného. Silnice od obzoru na obzor, velká města, klasicky rozdělená do čtverců. Asi tak půl hodiny před přistáním obhlíváme jedno z kanadských jezer. Panečku to je pohled na lesklou hladinu. Pomalu začínáme jít na přistání, fouká boční vítr a pilot má docela potíže, na runway dosedají nejdříve kola na pravé straně a než dosednou i ta levá, míváme letištní budovy. Podařilo se mu posadit i předek, začal brzdit a my, človíčky se třese uvnitř jako sulc na talíři. Až úplně na konci se mu podařilo zastavit. Když stojíme, všichni vstávají a začínají tleskat. Jsme jinde, zde se lidé ocení, zažili jsme to poprvé a je to pěkné. Na místě se otáčíme a vracíme se zpět k letištním budovám. Vystupujeme, čeká nás emigrační úředník. Jsou zde dvě fronty. Na konci jedné sedí za stolem mužský a u druhého stolu ženská. Je slyšet jak je přísná a důrazná, raději jdeme k tomu chlápku, působí mírnějším dojmem. Tady u emigračního je nejlepší mít co nejmíň věcí, pohovor je shodný s tím co je v dotaznících z letadla. Nebylo to tak hrozné, jak jsme si mysleli, a proti ochrance v Amsterdamu to byla sranda. Jsme v hale, kde hledáme opět gate, teď už na Miami. Klima je tady v Detroitu stejné jako u nás. Po nalezení gate, jsme zjistili, že nám letadlo letí až za osm hodin. Čekáme v hale, asi po 2 hodinách se začínáme dost nudit a tak jdeme ven. Kouknout se po okolí, první setkání s pevninou Ameriky. Podstupujeme spoustu kontrol, procházíme detektory a jsme venku. První dojem, je úžas. Za budovou, ze které jsme vyšli jsou runwaye, před vchodem je dálnice, na ní parkují samé americké káry jako je cadillac, corvetta. Za dálnicí stojí další letištní haly a za nimi opět runwaye. V dále je přes dálnici most, co spojuje obě runwaye a na něm se řadí letadla připravená k odletům. Jakmile jedno letadlo odstartuje a zvedne se do výšky, na runway najíždí další a tak to jde za sebou v minutových intervalech. Je tu provoz jak na nádraží. Zjištění, že kromě dálnice a letiště tu není zhora nic, je překvapující. Měli jsme dojem, že budeme někde u města a nějak se zabavíme před odletem prohlídkou okolí. No, koukáme do dále na pustinu kolem sebe, a po chvíli očumování aut a letadel jdeme zpět do haly. Při vchodu do letištní haly nás rozesmála pamětní deska z roku 1975, mají vážně bohatou historii ☺. Vítá má hlad a tak si jde do bezcelní zony něco koupit, ale vrací se bez nákupu. Cenami je zřejmě ořesen. Hranolky stojí v přepočtu na naše 80 Kč, 3 l bublinková voda 70 Kč. Dočkali jsme se odletu na Miami. Tohle je už vnitrostátní let, a tak se vlastně nic neděje, odevzdáváme letenky u gate a jdeme do letadla. Usazujeme se na svá sedadla a pozorujeme cvrkot. Let trval asi 3,5 h po cestě je vidět bouřka a blesky. Když přilétáme k Miami, je už tma, ale to nám nebrání, abychom viděli obrovské osvětlené město. Opět z obzoru na obzor, takhle z výšky je vidět jak obrovské město tu jsou. Jsou vidět i zákoutí Everglades, na Miami všude přítomné mokřiny. Lesknou se v záři světél jako střípky zrcadla. Přistání proběhlo naprosto hladce, odcházíme z paluby letadla a jdeme si pro naše zavazadla, která jsme viděli naposledy v Praze. Probíhá kontrola pod rentgeny, těch zavazadel, jestli nevezeme nějaké jídlo, drogy atd. Pokud by se jim něco nezdálo, budeme muset vše vyndat a kontrola bude podrobnější. Nic zakázaného nevezeme a tak vše proběhlo v pohodě. Bereme si zavazadla a opouštíme letiště v Miami. Hned jak jsme opustili letištní halu, s prvním nadýchnutím nás ohromilo vlhké horko, které známe pouze od nás ze skleníků v botanické zahradě. Džíny se nám lepí na nohy, ale my jsme doslova uchvázeni jen tím, že jsme konečně tady. Je tma, něco po 20 hodině. Z Prahy máme již zamluvené auto z půjčovny a tak jdeme hledat půjčovnu „DOLAR“, která má být tady někde poblíž. Našli jsme jí záhy. Parkoviště plný bouráků a malá skromná kancelář. Vcházíme dovnitř a usměvavá pracovnice nás vítá. Sdělujeme jí, oč jde a co chceme, malé nesrovnalosti s jazykem jsme brzy zvládli. Při převzetí ještě musíme zaplatit paušální poplatek 110 USD, jelikož nám ještě není 25 let. Řídit auto smí

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

oficiálně pouze jeden, jinak by se musel poplatek zaplatit za oba. O tomhle všem jsme byli informováni už u nás, takže žádné překvapení. Všechny papíry podle vouchery jsou v pořádku, podepisujeme papíry o půjčovním, dostáváme klíče od auta a číslo parkoviště kde je naše auto. Jsme opět v šoku, naše prozatímní auto na cestě po státech je DODGE INTREPID s obsahem 2,7l asi 2 měsíce starý a má najeto 1600 mil. Chvilí auto prozkoumáváme a hledáme kde co je. Trošku nám dává tohle autíčko zabrat. Nemůžeme najít způsob jak odbrzdít ruční tady nožní brzdu (zatahne se rukou jak u starých aut sytič a odbrzdí se malým pedálem vedle brzdového pedálu). Druhý problém je, jak najít otevírání víka zadního kufru. Po nalezení malého tlačítka házíme bagáž do kufru a nasedáme do auta. Sundáváme cedulky ze zrcátka a dáváme je na bezpečné místo do kastlíku. Startujeme auto a vydáváme se na první naší cestu. Než dojíždíme k bráně zkusím si rozjezdy, brždění apod., automat je automat a k tomu takováto včelka. Dojíždíme k bráně, u které je budka, v ní jakýsi hlídač a přes cestu je rošt, ze kterého koukají trny, které by při nelegálním pokusu opustit parkoviště propíchnali pneumatiky. Tudíž zastavujeme i my, protože nevíme jak to projet, snad nás hlídač nějakým způsobem pustí, říkáme si. Hlídač kouká trošku vyvaleně, nejprve nevíme proč, ale pak nám to došlo. Vychází z budky a chce po nás ty cedulky, co jsme tak dychtivě schovali. Víťa je vytahuje z kastlíku a podává mu je, chlapík si nějaké z nich vybírá, přečte si údaje čtečkou na čárové kódy a vrací nám je. Pak nám přeje hezký pobyt a odblokuje ty trny v roštu na silnici. Můžeme tedy bez obav projet a vrhnout se do spleti amerických silnic, dálnic a provozu vůbec. Naším cílem je motel na „Sunny Isles Beach“ v Miami Beach na ulici Collins avenue. Asi tak 1 km severně od centra. Najíždíme na dálnici a hned nás vítá mýto, (mají zde několik typů mýtného, jak zjistíme později na svých cestách) jsou to budky s obsluhou pro ty, co platí kartou, potom zvlášť jiná budka pro ty co platí bankovkami a nejsnadnější způsob, jak projet mýtem je mít u sebe spousty drobných. Pro ty jsou tady budky bez obsluhy, pouze před závorou je umístěn velký trychtýř, kam se mince vhadzují. Házíte dokud jejich hodnota nedosáhne požadavku na mýtné, pak se závora automaticky zvedne. Nejprve volíme metodu budky s obsluhou a pak i trychtýře, ale jelikož se zatím moc nevyznáme v mincích ani poplatcích, tak to děláme tak, že tam házíme ty nejdrobnější jako jsou centy, desetcenty po jednom tak dlouho, dokud se závora neotevře. Máme tak jistotu, že maximálně přeplatíme pár centů. Jedeme směr centrum, všude se dá dostat bez problémů, orientace je jednoduchá a to díky čtvercovému rozložení ulic. Standardně jsou číslovány od centra. Vodorovné ulice jsou street + číslo (1st. Street) a kolmé ulice jsou avenue + název nebo číslo (5th avenue). Dálnice vás vždy navede dost blízko centra a pak se lehce zorientujete pomocí čísel ulic. Orientaci také hodně napomáhá značení silnic. Na každé křižovatce je značka s číslem silnice, směrem kam vede a světovou stranou. To je fakt super. Zajímavostí je také to, že na červenou se smí odbočit doprava, ale musí se dát přednost. Na křižovatce kde je stopka ze všech čtyř stran, každý musí zastavit a platí zde pravidlo, kdo přijel první, první odjíždí. To by u nás bylo bouraček ještě více. U nájezdu na dálnici nebo i jinde na křižovatce máte přednost, i když jedete zleva, pokud nemáte před sebou značku s nápisem Yeald. Jedeme po dálnici a kocháme se okolím. Tedy hlavně klidnou, spořádanou dopravou a auty. Rozhodně nás zaujalo množství US vlajek na každém rohu. Na jedné mimoúrovňové křižovatce, na stožáru asi 50 m vysokém je jedna obzvláště obrovská. Po zhruba 1 hodině jízdy se dostáváme k našemu motelu. Je to klasika v USA barák ve tvaru „U“, vchod do pokojů přímo z parkoviště a vedle dveří je místo okna výloha. Uprostřed „U-čka“ je parkoviště. Motel je napravo od silnice, nalevo jsou supermarkety. Je už noc a tak jdeme co nejrychleji vyřídit na recepci ubytování a ještě pronájem sejfu na pokoji.

Den třetí, pátek 9.4.1999, Florida Miami USA

ujeto 0km

Za barákem je malý parčík a za ním už přímo pláž a za ní Atlantik. Jasně, že naše první cesta po probuzení vede k moři. Je to průzračná voda s největšími vlnami co jsem doposud viděl. Slunko slušně pálí a tak se budeme muset zřejmě namazat, jsme z naší zimy celkem vybledlí. Válmé se na pláži i v moři, je teploučké jako kafičko. Kocháme se pohledem na krásné okolí, moře i děvčata. Vegetíme a postupně se vyrovnáváme s posunem času. Nakonec nás, ale přemohl hlad a okolo poledního vyrážíme na obhlídku obřího supermarketu. Pokoupili jsme něco k jídlu, všechno mají ve velkých baleních. Na pláž zpátky zatím nejdeme, jdeme si prohlédnout blízké okolí. Je vedro, lidí ani moc ne, k vidění toho tady moc není, spousta hotelů a malých obchůdků se suvenýry a zbožím výhradně pro turisty. Zlákalo nás jiné zboží než co je vidět u nás a zabrousili jsme k obchůdkům, přes rušnou ulici. Vítá nás prodavačka, která mluví několika jazyky, tedy spíše jen naučených pár vět od každého jazyka. Povídáme si s ní, odkud jsme a takové ty běžné otázky na turisty. Kupuju tričko, je obrovské, jinou velikost nemají a tak беру i tohle. Má na sobě nápis „Florida sunshine state“, a tak je to docela výstižné. Víťa taky kupuje několik blbinek pro vzpomínku a po chvíli jdeme dál. Vracíme se na pláž, kde zůstáváme až do pozdních večerních hodin, protože jsme oslavovali za pomoci Jima Beama, že jsme konečně po tolika letech plánování tady, ve státech.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Den čtvrtý, sobota 10.4.1999, Florida Miami USA ujeto 0km

Dnešní den trávíme velice podobně jako ten včerejší. Lelkujeme na pláži, cachtáme se v oceánu a jedinou změnou v lenošení je to, že si jdeme koupit něco k jídlu. Nic zajímavého tady na pobřeží v podstatě není, jen snad to, že po pláži jezdí policajti v džípech a tak hlídají pořádek a bezpečí.

Den pátý, neděle 11.4.1999, Florida Miami USA ujeto 50km

Ráno vstáváme tak nějak v normě okolo 8h, snídáme a nasedáme do auta, abychom obhlídli centrum Miami. Zaparkovali jsme na jednom z parkovišť a šli do tzv.centra. Tady tvoří náměstí několik ulic s mrakodrapy a tak je nepřehlédnutelné. Brouzdáme po okolí pod mrakodrapy, a také pod největším na Floridě. Má asi 50 pater. Kolem mrakodrapů jezdí zajímavá nadzemka, je to malý vláček co jezdí po kolejích, ale i na pneumatikách. Za centrem, tedy největšími mrakodrapy směrem na západ je bulvár „Biscayne blv.“, široká prostorná ulice s hustým provozem ve velkých městech. Procházíme se po něm a nakonec se nám podařilo i přejít na druhou stranu, kde je podivná stavba, vypadá jako kroucené lešení a za ním je park. Do něj máme namířeno, trochu si vydechnout ve stínu palm. Nějakou tu chvíli posedáváme na lavičkách a pomalu se přesouváme po parku, za nímž je pobřeží. Mezi parkem a mořem je silnice a chodník. Přecházíme ulici na chodník, abychom se pokochali pohledem na moře. Je to část mořského pobřeží, kde jsou přístavní mola. Kotví zde jachty, výletní lodě i menší lodě nákladní. Po prohlídce jsme se vrátili pro auto, abychom se přesunuli do centra Miami beach. Je spojené několika mosty s centrem. Cestou jsme dojeli k „ostrovům milionářů“. Není to nijak jednoduché se sem dostat. Jsou to ostrovy ne jen tak pro někoho a volným přístupem. Z mostu, po kterém jedeme my je odbočka, (mostík), ozdobený cihlovými zídkami se železnými špičáky, proti vetřelcům a na vjezdu na ostrov je závora. Je otevřená a tak to riskujeme a projíždíme dovnitř. Ostrov má po obvodu silnici, lemovanou palmami, proto také „Palmový ostrov“, u každého mola stojí luxusní barák a kotví jachta. Ani nemá smysl o tom psát. Bílé nebo cihlové vily, skoro paláce, ohromné travnaté pozemky s bazény a bílým plotem. Objeli jsme ho po obvodu, po jediné silnici a vracíme se po stejném mostíku zpět na most hlavní, vedoucí do Miami. Na druhý ostrov jsme se nedostali, tam už byla závora dole. Po chvíli jsme na pevnině, v Miami Beach. Parkujeme auto, tam kde jich je víc než dost, kousek od pláže. Vše je zde rozmístěné stejně. Od pobřeží se táhne nekonečná pláž, za ní je stezka pro kola a jezdce na kolečkových bruslích. Opravdu, jak znáte z TV, holky v bikinách na kolečkových bruslích, různé skejtáky a frajery s magnetáky tancující ve skupinkách, tak to se děje právě tady, naprostá normálka. Za touhle stezkou je malý parčík a pak už silnice, která slouží jako parkoviště k přílehlým restauracím. Všechny mají na chodníku před vchodem terásky, kde se lidé baví a baští samé dobroty. Mezi stoly je prostor, aby mohli chodci volně projít a nemuseli se plahočit po silnici mezi auty. Je to zajímavé, to se u nás nestává. Za ulic restaurací a terásek je již svět čilého ruchu města. Jsou zde výškové budovy i obchodní domy. Pohybujeme se mezi 1st. a 11st., ono to stačí, i když se to zdá málo. Tahle část Miami Beach je také uměleckou částí. Mezi 5 ave. a 14 ave., se rozkládá čtvrť ART DECO, čemuž odpovídají stavby domů. Když jsme došli k obchodnímu domu, neváhali jsme a šli se podívat, jak to tam vypadá. Koukáme na boty NIKE, ale Vít'a odborným okem zjišťuje, že vše stojí stejně jako u nás a polovina z toho je „made in China“, kšeft nebude. Také jsme se šli kouknout do obchodáku s CD, několik pater samých CD a gramodesek, tak to jsme ještě neviděli. Vidíme, jak přišel nějaký mladík, vzal si jednu desku, sluchátka a pustil si ji, nic zvláštního, ale najednou s ní začal pod jehlou jezdit tam a zpátky, tak jak se to už dělá i u nás na disko, jenže tenkrát jsme to ještě neznali a tak doslova zíráme s otevřenou pusou. Nevím, jak by to prošlo u nás v Supraphonu. Už je pomalu večer a tak se znavení nachozenými km a obohaceni zážitky pomalu přesouváme loudavým krokem zpět k autu u pláže a vracíme se zpět do našeho motelu na Collins ave v Miami Beach.

Den šestý, pondělí 12.4.1999, Florida Miami USA ujeto 50km

Vstáváme celkem odpočatí po včerejší túře po městě a u snídaně si říkáme, že budeme pokračovat v plánech. Dneska nás čekají EVERGLADES. Vyjždíme něco po 9h z motelu na Collins ave., a jedeme na jih do Homestead, jedna z čtvrtí Miami. Nacházíme vše lehce, je tu vše dobře označené, tak nijak nebloudíme. Vstupné činí 12,5 \$, to je herda. Everglades jsou bažiny, které se rozkládají v podstatě po celé Floridě. Jedním místem je Homestead, kde to dneska obhlédneme. Je to tady jako zoo, ale je to krokodýlí farma, jsou tu líhně, krokodýli jsou rozděleni na různých místech podle velikosti. Procházíme po cestách, které jsou z obou stran oplocené, za

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

nimi jsou totiž volné výběhy pro krokodýly a želvy. Výběhy jsou různých velikostí, některé jsou na souši, jiné zase v mokřině, aby měli kroukoši dost pohodlí. Průvodce nám ukazuje různé zákoutí zahrady, ibiškové stromy nebo také arénu kde se předvádějí různí krotitelé krokoušů. Jednou z atrakcí pro nás turisty je i to, že vylovili jednoho menšího, tak 70 cm velkého krokouška, zalepili mu tlamu izolepou a dali nám ho do ruky, prý ať se můžeme vyfotit. Měl ale sílu! Když jsme asi po 3h obhlídky došli k této aréně a zatleskali výkonu krotitele, pokračovali jsme dál k již volným Everglades. Tady, opravdové bažiny, kde je všude spousta bahna zarostlé rákosem a vody je několik cm, žijí tu už pořádní krokodýli. Někteří vypuštěni z farmy a žijí si vlastním životem, jiní jsou pěstováni na maso a kůži. Je tu spousta ptáků, volavky, plameňáci a jiní. Tady jsme si zamluvili jízdu po hladině bahna, někam dál od plotů farmy. Sedáme si do vznášedla s asi 10 dalšími lidmi a vyrazíme na širé Everglades. Cestou nám sedá různé ptactvo na loď, bez sebemenších obav. Okolo nás je ve vodě, spíše bahně vidět želvy a krokodýli. Vířa, když ve vodě zahlédl hlavu docela velké želvy se vtipně zeptal našeho řidiče a průvodce v jedné osobě, zda jí může vylovit, a on mu s klidem odpovídá: „klidně, ale počítej s tím, že tvá ruka je pro ně jídlo.“ Nezkoušel to. Asi hodinu jsme se pomalým tempem brouzdali po Floridských bažinách. Když už jsme se vraceli, napadlo nás se zeptat, jestli se to vznášedlo umí jezdit rychle a udělat otočku o 360°. Chlapík byl pro každou špatnost a tak nám náležitě předvedl několikrát hodiny a smykovou jízdu na bahně. Na pevninu jsme vylézali pekelně zašpiněný a smradlavý od bahna, ale zážitek nezapomenutelný. Opět večer se vracíme zpět do našeho motelu do Miami Beach na Collins ave. Do postele padáme unavení jak vlastenci za vlast.

Den sedmý, úterý 13.4.1999, Florida Miami USA ujeto 525km

Dnes máme v plánu výlet ještě více na jih, na KEY WEST. Je to nejjihnější ostrůvek USA, na Kubu je to jen 90 mil. Z Miami Beach jedeme po snídani do Miami, abychom se dostali na silnici č.1, která vede až na Key West. Je to dálnice vedoucí, skrze celé Miami a pokračuje dlouhými mosty přes bažiny. Přejíždíme nádherné laguny, plné mangrovníků, ryb, ptáků a dokonce jsme zahlédli i kapustňáky. Mezi lagunami jsou různě velké ostrůvky, kde je spousta volavek a plameňáků a postupně přejíždíme na moře. Most spojuje spousty malých ostrůvků po cestě na Key West. Vedle tohoto mostu je stará nefunkční železnice, z moře stojí sloupy s elek.napětím a za železnicí je starý most, který se už také nepoužívá. Často je toto uspořádání mostů vidět v americké filmové produkci. Podél celého mostu, ale i na ostrůvkách visí mnoho vlajek, což působí velice dobře. Na jednom z těchto maličkých a přesto krásných ostrůvků zastavujeme a jdeme si dát oběd. Odpoledne jsme konečně na Key Westu. Parkujeme auto a jdeme si prohlédnout centrum města, procházíme nádhernými uličkami s dřevěnými domky s bílými ploty a stromořadím palem. Jdeme okolo majáku, který vyčnívá nad ostatní budovy a palmy ve městě. Tady na Key Westu je spousta zajímavostí a památek a tak se budeme mít na co dívat. S Key West je spojován velký, řekněme patník, který upozorňuje na důležitost místa. Hned vedle silnice podél pobřeží je malý plácek, kde dotyčný patník stojí a láká turisty. Je natřený na barevné pruhy, červený, modrý a žlutý. Velkými písmeny upozorňuje co je zač, označuje nejjihnější bod USA a také, že od Kubu vás z toho bodu dělí pouze 90 mil. Další co stojí za vidění je památník kubánským obětem, které za útěk před diktaturou Fidela Castra, utonuli v moři u amerických břehů. Na pamětních deskách, je „in memoriam“ z roku 1983 a 1993. Po prohlídce pobřeží jdeme za ostatními památkami a zajímavostmi Key Westu. Jednou z nich je dům Ernesta Hemingwaye. Je to starý, původní zděný domek s velkými okny a žlutými okenicemi a se zahradou plnou palmami. Dům je vlastně muzeum, kde je vše tak, jak sám Ernest používal a zanechal. Protože už jsme tady ve státech nějaký ten den, tak také musíme poslat domů nějakou zprávičku. A tak jdeme koupit nějaké pohledy. Ty nebyl problém koupit, stánek s nimi je všude dost, ale známky! Dají se koupit pouze na poště a tak jsme se vydali hledat poštu. Našli jsme ji za chvíli, napsali pohledy, oznámkovali a na poště rovnou nechali, ať je pošlou. Se schránkami to tady ve státech také není nic moc. Je jich na ulici jen několik a jsou to velké, modré, hranaté kontejnery. Jdeme malebnými uličkami směrem k přístavu, míváme velký bílý kostel a také jednu z nejstarších budov ve městě. Je to velká dřevěná bouda, která sloužila jako skladiště. Stále má původní okenice, velká vrata i nápis „shipwreck“. V podstatě slouží jako muzeum, ale ve vnitřku není nic moc, snad jen staré bedny. V přístavišti není nic jiného než kdekoli jinde na světě. Snad jen, že tu kotví nejen trajekty, ale také velké zaoceánské lodě. Začíná se schylovat k večeru a tak se pomalu vracíme k autu druhou stranou městečka přes jakési tržiště, kde jsou milióny suvenýrů pro turisty. Přicházíme na parkoviště, nasedáme a jedeme zpět do Miami Beach. Cestou zpět se zastavujeme na jednom z ostrůvků a mimo provoz dálnice pozorujeme západ slunce. Poněvadž Key West je velice blízko Obratníku raka, slunce je obrovské a západ je velice rychlý. Je to rozdíl proti západu slunce u nás, kdy je velká časová prodleva mezi západem a tmou. Tady ne, slunce se schová za obzor a je tma. Protože stojíme na ostrově a máme kolem sebe jen moře, zdá se, že slunce zapadlo rovnou do vln. Tma je tak rychle, že jsme se nestačili ani divit. Nasedáme do auta, jedeme zpět po mostě silnicí č.1 do Miami Beach, do motelu a rovnou do postele.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Den osmý, středa 14.4.1999, Florida Miami USA ujeto 360km

Vstáváme okolo 7 hodiny, protože nás čeká dlouhá cesta na sever. Po snídani a zabalení zavazadel jdeme zaplatit motel. Vše probíhá v klidu a tak netrvá dlouho a sedíme v autě na další cestě. Jedeme z Miami Beach do centra Miami a po „interstate 95 (dálnici 95), míříme na sever. Silnice č.1, se v Miami odděluje k pobřeží a jí kopíruje dálnice č.95, po které budeme putovat. Silnice č.1 a později č.95 vede z Key Westu až na hranice s Kanadou, ve státě Maine. Opouštíme Miami, míváme Fort Lauderdale, Palm Beach a ostatní města navazující na sebe. Stále po č.95 na sever do Titusville. Vjíždíme do centra, kterým zatím jen projíždíme a míříme k pobřeží. Asi po 3 km jsme dorazili na pobřeží, odkud jsou již vidět odpalovací rampy raketoplánů. Je to zajímavý pohled. Opět nasedáme do auta a jedeme na Merritt Island, chceme se podívat do národního parku a na zítřek obhlédnout situaci k prohlídce Cape Canaveralu. Oba ostrovy Merritt i Cape Canaveral, jsou vojenské pásmo, tudíž jsou vyznačená místa, kam se smí a kam zase ne. Silnicí č.3 vyjíždíme po několika km do státní rezervace. Je to národní park, kde je spousta želv, krokodýlů, různých ptáků a jiného zvířectva, ale na rozdíl od Everglades, jsou všechna zvířata ve volné přírodě. I zde rostou mangovníky, stromy, které filtrují slanou vodu na sladkou. V této rezervaci je možné procházet po vlastních nohou a nebo také jezdit po stezkách autem, za příplatek. Toho využívají především našinci. My zaplatili vstupné a šli se podívat na krásu v tichosti. Každý úsek rezervace je jiný. Někde jsou zátoky plné želv, ryb a čisté vody, jinde zase bahnitě, bažinatě bez zdánlivého života. Na jiném místě najdete jen suchou, vysokou trávu. O kousek dál samé palmy a jinde hotová džungle. Silnice a stezky jsou navzájem propojené. Silnice jsou jen písčité a uježděné. Valy a stezky přes močály jsou dřevěné nebo vydlážděné chodníčky. Je tu velké horko a vlhkost taková, že vše co máte na sobě se na vás lepí a tlačí na tělo. Pracují zde lidé, co se starají o porost v rezervaci. Průběžně vysekávají nebo vypalují suché, staré palmy, vytváří tak průseky, aby vše neschvátil požár, který tu není nic neobvyklého. Průběžně na vypálená místa zasazují nové palmy a stromy, a tak jsou vidět od nejmenších po velké. Z různých míst v rezervaci jsou vidět odpalovací rampy. Když procházíme vrátnicí zpět na parkoviště, bereme si nějaké prospekty, ať si máme večer co číst. Odjíždíme z rezervace a jedeme do města Merritt, kde nejdříve zajíždíme k pláži. Našli jsme parkoviště než bys řekl švec, ale k pláži musíme ještě kousek dojít. Jdeme jakýmsi chroštím, připomínající nějaké trnkové keře asi tak 1m vysoké, po stejné dřevěné látce, které byly i na Everglades, nejdříve do kopce a potom pořádný sešup dolů z kopce. Z ničeho nic bylo chroští pryč a my jsme se ocitli na krásné, velké, písčité pláži, kde skoro nebyli žádní lidé. To se brzy změnilo, ale nám to náladu nezkažilo. Zbytek odpoledne jsme se tu poflakovali, váleli na slunci a koupali ve vlnách Atlantiku. Kdo by se nekoupal, je duben a máme tu 36°C. Pozdě odpoledne se vracíme na silnici, co nás dovede zpět do Titusville. Začínáme kolem sebe koukat, jestli nezahlídneme nějaký motel, a protože jsme v Americe nic netrvá dlouho a za chvíli už před jedním parkujeme. Je kousek od silnice č.95, což nám vyhovuje, alespoň se tu nebudeme motat. Motel je klasika, nízký domek, parkoviště hned před okny, klimatizace, TV, telefon, sprcha...balada. Po sprše se jdeme podívat do centra města, taky koupit něco k snědku nebo se tam rovnou najíst. Nešli jsme nikam moc daleko a narazili jsme na zónu supermarketů. Do jednoho z nich jsme zalezli a dlouho nevylezli. Je obrovský. Procházíme různá oddělení a pro srovnání několik cen zboží: rádio do auta s CD 5500 Kč, horské kolo 2500 Kč, džíny Wrangers 500 Kč, višňová coca cola 0,5l 18 Kč. Nakoupili jsme nějaké jídlo a pití a také nějaké suvenýry. Vítka koupil nějaké hadříky a já si koupil supr kapesní hodiny. Úžasné hodinky s gravírováním, na řetízek. Po návratu do motelu jíme, co jsme si nakoupili a pak celkem utahaní jdeme spát.

Den devátý, čtvrtek 15.4.1999, Florida Titusville USA ujeto 40km

Dnes máme v plánu zajet do Space center. Po snídani vyrážíme po dálnici č.3 na Merritt Island, do Visitor center. Je zde obrovské parkoviště, plné aut a autobusů. Jdeme k vrátnici, kde nám dávají kromě vstupenky za 12,37 \$, spousty prospektů a reklamních letáků. Celé tento prostor jak už jsem psal je vojenské pásmo a tak jsou zde určitá místa, kam se smí, kam ne a kam jen v doprovodu. Když jsme si prohlédli prostory kolem vrátnice kde bylo spousta informačních tabulí, přijel pro nás autobus, který nás odvezl na další místa po ostrově. Míst je tu několik a autobus jezdí mezi nimi v časových intervalech. Jede po trase kolem ostrova a také přes moře na Cape Canaveral. Na první zastávce autobus zastavil u budovy, kde se staví nové raketoplány, ale nesmí se dovnitř, takže fotíme buď z autobusu nebo jen z povzdálí. Po chvilce pokračujeme dál. Jako druhé stanoviště je budova, kde jsou staré vyřazené raketoplány, je zde něco jako muzeum s volným vstupem. Autobus zastavuje u starších nepoužívaných ramp a my vystupujeme. Jen co jsme vystoupili z busu, poodjel o kousek dál, kde nastoupili jiní turisté, kteří měli již prohlídku za sebou. Procházíme okolo ramp a fotíme. Zajímavostí je široká runway, po

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

kteř se přepravuje na pásovém dopravníku, velice pomalu raketoplán k místu jeho startu. Tedy k odpalovací rampě, jede i celý den, jak nám bylo řečeno. Po prohlídce jsme zase my nastoupili do busu, který před chvilkou dovezl jiné turisty a jedeme dál. Nyní jsme dorazili k návštěvnickému centru, kde je několik budov, muzeum a také velký park, kde jsou lavičky nejen k odpočinku, ale po celém parku jsou jako exponáty vystavené rakety, nosiče satelitů, motory Apolla, i jejich části. Jdeme se také podívat do jedné z budov. Je to obrovská hala, kde je Apollo rozložené na části, stejně jako raketové motory. U nich jsme se vyfotili a pro představu, mám 185 cm a byl jsem tak do jedné třetiny. Apollo má 5 raketových motorů, jsou obrovské. Uvnitř haly jsou různé sekce rakety Apolo i raketoplánu. Palivové části, samotný kokpit a malé modely raketoplánů. Tady může člověk vzlét, kam ho napadne. Do nákladního prostoru, do kabiny astronautů, vše si můžete prohlédnout z blízka a omakat. Šli jsme se kouknout do budovy, kde se vyrábí nová vesmírná stanice, stojíme na vyvýšeném místě nad halou za sklem, protože to vypadá jak na sále. Vše tam montují v bílých pláštích, rukavicích a rouškách. Venku před budovou stojí celý raketoplán, a je to pěkný kolos, i do něj se můžete jít podívat. V jedné budově kam jsme zavítali nám pustili film ve 3D, v té době bylo u nás toto promítání v plenkách, dostali jsme brýle a všichni jak jsme tam tak seděli na pohodlných sedačkách, současně dělali stejné věci. Trhali jsme pomeranče, odhrnovali větve, stejně jako ti na plátně, děj nás totálně pohltil. Byl to zážitek. Také je zde velký, ale skromný památník raketoplánu a posádce Challenger, který v roce 1987 vybuchl několik vteřin po startu. Po několika hodinách nás opět vyzvedl autobus, který nás odvezl zase zpět na Merritt Island do visitor centra, na vrátnici, kde jsme dnešní den začali. Udělali jsme pomocí autobusu okruh přes moře z Merritt Island na Cape Canarval a zase zpět. Viděli jsme, co jsme vidět mohli a je úžasné, že tady v podstatě před lidmi nic neschovávají, na vše se můžete podívat. Vracíme se zpět do Tutisville, plní nových poznatků a zážitků, a protože je docela vedro, jdeme na pláž. Zchlazujeme se v příjemných vlnách moře a diskutujeme o prožití části dne. Když už se schyluje k večeru, balíme svých pár švestek a jedeme nazpět do motelu. Cestou jsme uviděli china hut, a protože jsme celý den nejedli, máme hlad jako vlci, tak parkujeme a jdeme prubnout americkou chinu. Jaké to bylo překvapení, bylo to vynikající, obsluhují nás tu samí čínánkové. Když vlezete do takového rychlého občerstvení, zaplatíte paušální cenu a můžete sníst co a kolik vás toho napadne, ale pouze do půl hodiny. V těchto fast foodech Američané jedí převážně, doma toho moc nenaávají. Pěkně jsme se za 8,48 \$ nadlábli kung paa, krevet a jiných mořských potvůrek. Přecpaní se vracíme na motel, a chceme si dát sprchu, jenže ouha. Nejde nám to spustit. Pěknou chvíli se na to snažíme přijít, ale nejde nám to. Ve sprchovém koutě ze zdí třetí obrovský kohoutek a nic víc. Neustále s ním točíme na všechny strany a nic. Nakonec zvítězila hrubá síla, zatáhl jsem za kohout k sobě a co se nestalo, začala téct voda, hurááá! Takže, nejdříve kohout musíte povytáhnout k sobě a pak otáčkami doprava a doleva ovládáte teplotu i proud. Po sprše se jdeme podívat do města, do centra Tutisville. Procházíme uličkami města a všímáme si různých rozdílů mezi naší zemí a touto. Třeba na zemi mají namalované, kudy vedou kabely, plyn i voda. Vodoměry i plynoměry mají mimo své domy. Plynoměry jsou vždy za zídkou na zemi směrem ven do ulice a vodoměry zase za zídkou uvnitř pozemku. Vše je umístěno tak, aby vše bylo vidět, aby nelezl nikdo cizí na pozemek. Na sloupech elektrického vedení jsou pověšené zvláštní velké popelnice, ale po bližším prozkoumání jsme přišli na to, že jsou to trafa. Z bezpečnostních důvodů, je mají pověšené na sloupech ve výšce zhruba 2 – 3 metrů a ještě schované v již zmíněných popelnicích. Uličky jsou úzké, ale i široké, klasické větší město, kde nás nic moc nenadchlo. Jdeme zpět do motelu do postele.

Den desátý, pátek 16.4.1999, Florida Titusville USA ujeto 890km

Ráno vstáváme v obvyklou hodinu, balíme platíme dva noclehy a vyrážíme zase dál na sever. Najíždíme na silnici č.95, míjíme Daytonu a v Covesprings, sjíždíme z dálnice do malého historického městečka St. Augustine. Toto malé městečko je plné historických budov z dob španělské nadvlády. Všechny školy, hotely i muzea jsou v historických budovách. V muzeu je výstavka za dobu existence St. Augustine, což je proti naší historii pouhých 400 let. Také je zde nejstarší škola v USA, ale je to hrozná barabizna. Stlučená z prken, které jsou shnilé a napl se vše rozpadá. Městečko je krásné. Klidné, ulice čisté a tiché. Došli jsme na pobřeží, kde stojí původní pevnost St. Marcos, z dob dobývání pobřeží španělskými flotilami. Moc jsme se tu, ale nerozhlíželi, ani dovnitř jsme nešli, poněvadž tu lítá nějaká kousavá havěť, která je vážně nesnesitelná. Obešli jsme pevnost kolem dokola, je to moc příjemné prostředí, až na ten hmyz, upravené trávníky, čisté lavičky, nikde žádné odpadky. Podél pobřeží jsou rozestavená dobová děla, která dodávají atmosféru doby. Vracíme se zpět k autu a také na č.95 a míříme si to do Jacksonville. Procházíme centrem, ale je to stejné město jaké již známe. Mrakodrapy, obchodní centra, nic zvláštního. nijak se tu nezdržujeme, děláme si několik fotek a najíždíme zpět na č.95 a pokračujeme dále na sever. Po několika km, přejíždíme hranice Floridy. Na hranicích jsou velká odpočívadla s visitor centrem, kde zastavujeme na malý odpočinek. Zajímavostí u tohoto visit centra je na betonovém podstavci torpédo, s nějakými údaji. Malé zrovna není. Tady si můžete vzít prospekty, mapy a

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

spousty informačních letáků o státě, do kterého právě míříte. Vzali jsme si je samozřejmě, ať víme kam jet a kam nemusíme. Po odpočinku si to míříme Georgii stále po č.95 na sever, do Savannah. Savannah je malé viktoriánské městečko s bohatou historií na břehu řeky Savannah. Je to městečko s největším procentem černochů, jsou to pozůstatky z dob, kdy Savannah bylo přístavní město s otroky pracujícími na poli s bavlnou. Ale popořadě. Nejdříve jsme našli parkoviště pro naše autíčko a jdeme do města. Jsou zde pěkné domky s bílými ploty, bílé vysoké kostely a spousta zeleně. Hlavní dění se odehrává podél celého pobřeží řeky, kde jsou obchody, parníky a promenády pro turisty. Dále pak po pravé ruce jsou obytné domy, něco jako naše bytovky, potom chodník, následuje klasická silnice, kde jsou i koleje pro tramvaje, a zase chodník. Pak je velký park, kde jsou malinká dětská hřiště a lavičky na odpočinek. Běhá tu plno ochočených velkých veverek, které jsou naučené loudit ořechy. Za parkem je opět silnice i koleje pro druhý směr provozu. Za silnicí je chodník, malé barevné domky s velkými okny a travnatý svah dolů k řece. Tyto domky jsou dnes muzea, ale dříve sloužili jako skladiště na bavlnu. Cesta k řece je zpřístupněná dřevěnými schody a lávkami až dolů do přístaviště. Břeh řeky a svah dělí nádherná promenáda, kam celý den praží sluníčko s malými obchůdky se suvenýry. V dřívějších dobách zde právě pracovali černí otroci, vykládali bavlnu z nákladních parníků a nosili ji do skladišť, nahoru na svah. I dnes jsou parníky na řece Savannah jako připomínka tvrdé práce. Slouží především jako vyhlídkové lodě, ale svým způsobem i jako muzeum. Dnes jezdí na naftu, dříve na páru. Zajímavý je moderní most přes řeku, který spojuje Georgii s Jižní Carolinou, přičemž řeka tvoří hranici mezi těmito státy. Vydáváme se zpět parkem na druhou stranu od řeky, za již zmíněné obytné domy. Za nimi je čilý ruch města. Staré, krásné, velké domy z 19 století se pyšně vyjímají svými velkými okny a ozdobenými římsami nad novodobými stavbami, které se mezi ně vměšují. Zajímavý byl přechod pro chodce na jedné rušné ulici. Podél šrafování jsou na silnici blikající světýlka, něco jako odrazky. Pokud mají chodci volno, rozblikají se. Takové pozemní semaforey. Na ulicích je spousta pouličních muzikantů, někteří hrají moc pěkně, od některých je lepší jít dál. Převážně hrají na saxofony jazz. Odpoledne jsme se vrátili k autu a pokračovali dál na sever po č.95 už do Jižní Caroliny do Florence. Za nedlouho přejíždíme hranice do Severní Caroliny, se zastávkou ve visitor centru. Projíždíme několik měst a přijíždíme do městečka Dunn, kde si hledáme nocleh na dnešní noc.

Den jedenáctý sobota 17.4.1999, Severní Carolina Dunn USA ujeto 500km

Ráno jdeme na prohlídku města. Dunn je to malinké viktoriánské městečko, kde je klid a čisto. Jsou zde ulice okolo nich aleje stromů. Dlážděné chodníčky končí u malých i větších domků bez plotů. Ulice jako z amerického filmu. Procházíme celé město a skončili jsme na obědě v pizza hut, 5 \$ / na 30 minut. Báječně jsme se najedli a šli zpět k autu. Vracíme se zpět na silnici 95 a jedeme do Virginie. Zastavujeme ve visitor centru, bereme si prospekty a když nasedáme do auta, jede kolem nás supr naleštěný kamion. Je tmavomodrý, se stříbrnými doplňky, s naleštěným čumáčkem. Taháme foťáky a děláme nezbytné fotky. Pokračujeme dál do Virginie. Po cestě sledujeme auta, která za sebou vezou na přívěsu obytné domy a za ním ještě své osobní auto. Takové auta zde jezdí velice často. Průměrný Američan se stěhuje každé dva roky a často právě s celým domkem na kolečkách. Takovéto přívěsy stojí okolo 7000 \$. Mají tomu přizpůsobené i kempy nebo vyhrazená místa ve městech. Když přijedete někam, třeba do kempu s takovýmhle přívěsem, je jedno na jak dlouho, najdete si flek, napojíte se na odpad, vodu a elektřinu a v klidu si žijete, dokud se nerozhodnete jet zase dál. Po cestě se zastavujeme v supermarketu, už nám došli všechny zásoby. V prospektech se dočítáme různé informace jako např.: že nemají občanky, pouze řidičáky. Dočasný dostávají v 16 letech, pokud nemají nějaké problémy se zákony, pokud ano až v 18 letech. Natrvalo je dostanou v 21 letech, kdy jsou plnoletí. Platí zde bodový systém, mají k dispozici 20 bodů na měsíc až půl roku. Překročení rychlosti do 15 mil/h je to za 4 body, pokud nad 15/h za 6 bodů. Auta nemají technické kontroly, pouze emise. Autobusy a osobní auta jsou na benzín na naftu jezdí jen některé kamióny. Důležitá pro nás je informace, že na státních silnicích je povolená rychlost 45mil/h a na dálnici 75 mil/h. Ceny benzínu jsou takovéhle: 87 – 1,07\$ galon/ cca 4litry, 89 – 1,17\$ g, 93 – 1,27 \$ g. Pokračujeme přes Richmond až do Washingtonu. Projíždíme centrem okolo Pentagonu, jsou zde obrovské zácpy a tak nám trvá dost dlouho než se dostáváme k Arlingtonu. Je něco okolo 10h a tak máme spoustu času na prohlídku. Arlington je největší a nejvýznamnější americký hřbitov. Jsou zde pochováni všichni vojáci a také významní politici a astronauti. Třeba celý klan Kennedyů, na jejich hrobě hoří věčný oheň. Nad jejich hrobem je na vrcholku menšího kopce Arlington house, což je pomník 1111 neznámým vojákům. Odpočívá tu také Onasis nebo také posádka raketoplánu Challenger. Je tu památník námořní pěchotě, která válčila od roku 1760 až do současnosti. Vedle tohoto památníku je dar od holandského lidu NSA, za osvobození od nacismu, je to zvonkohra. I zde stojí čestná stráž. Hřbitov je velice rozsáhlý, všude upravená zelená plocha, na krátko ostříhaná tráva a na ní v řadách bílé pomníky. Na malém vrchu stojí velký chrám, který slouží jako obřadní síň. Když k němu vyjdete po schodišti a projdete jím, ocitnete se na malém jakoby podiu, pod ním je spousta laviček, právě

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

k pohřebním obřadům. Je to bílá stavba v římském stylu, vše do půlkruhu jako amfiteátr. Amíci nejsou zrovna originální. Také jsme došli k pomníku „osvobozovací mise“, u které stojí čestná stráž. Byli jsme při její výměně. Je to pomník dost velký, socha několika vojáků vztyčujících americkou vlajku na osvobozeném ostrově Iwo Jima v tichomoří. Dost známý pomník. Po dokončení prohlídky se vydáváme na cestu ke Capitolu. V centru Washingtonu nemůžeme najít žádné parkoviště a tak jedeme na nádraží. Tady parkujeme za 20\$ a vracíme se zpět ke Capitolu. Přecházíme po širokém bulváru, na rohu je budova soudu a my pokračujeme dál rovně až ke Capitolu. Do této bílé budovy se vstupuje středem. Stojí před ní velká fronta, protože dovnitř pouštějí po menších skupinkách, a tak trpělivě čekáme. Přišla na nás řada, procházíme rentgenem. Přicházíme po určené trase do staré sněmovny, už se nepoužívá. V nové sněmovně můžete sedět na vyhrazených místech, kde chcete, většínou na ochoze, a klidně i sledovat jednání sněmovny. Když vás to přestane bavit můžete kdykoliv odejít. Pouštějí tu pro návštěvníky filmy o historii Capitolu. Při odchodu procházíme průčelím budovy, které je zahlcené obchůdky se suvenýry. Kupuji zde listinu práv, což je nejdůležitější úřední listina spojených států. Tenhle areál je dost obsáhlý. Je zde 5 významných památníků a budov, které jsou uspořádány do kříže. Nyní jsme vyšli z Capitolu, bereme jej jako výchozí bod. Je umístěn na nejdelším rameni kříže. Víťa je lenoch a nebude se mnou obcházet celý park podél památníků a raději se jde kouknout do muzeí podél Capitolu. Tedy se rozdělujeme. Jdu po dlážděném chodníčku okolo jezera. Přicházím k památníku Thomase Jeffersona. Je na levém rameni kříže. Je to památník z bílého mramoru, opět antický styl. Chrám s čelní stranou o 8 sloupech., zadní stěna kruhového stylu, se sloupy z bílého mramoru. Uvnitř jsou památné mramorové desky se jmény významných osobností. Když se teď u vchodu podíváte do dále, v řadě uvidíte Monument, vysoký obelisk, který je ve středu všech památníků, okolo něj vlajky spojených států a za ním White house. Ale popořádku. Odcházím od Jeffersona, směrem k monumentu, po nezbytných fotkách jdu dále směrem k Lincoln památníku. Pomalu si to šinu po upraveném a uklizeném chodníčku, ale nyní mou cestu zpřjemňuje rybníček, známý z nejrůznějších filmů. Po cestě vidím Roosweltův památník. Dojdu k památníku obětem válek. Jsou to černé mramorové desky, na kterých jsou vyryta všechna jména padlých v různých válkách. Na konec po asi tak 1 míli docházím k Lincoln memorial. Opět budova na vyvýšeném místě. Přichází se k ní po širokých schodech. Budova je z bílého kamene obdélníkového tvaru, na straně u vchodu s 12 sloupy. Vchod je uprostřed. Uvnitř je obrovská místnost, kde je v nadživotní velikosti na křesle sedící Lincoln, nad hlavou mu visí jeho oblíbený citát vytesaný do kamene. Nic jiného zde není. Pokračuji ve své prohlídce. Musím se vrátit zpět k monumentu, do středu cestiček a odbočuji zase doleva. Mám namířeno do White house. U něj se setkávám s Víťou, který už na mě celý netrpělivý čeká. Dnešní den se chýlí ke konci a tak si necháváme White house na zítra a jedeme se podívat do centra Washingtonu. Je to velké město z historickými budovami. I když nám středoevropanům se zdá 200 let jako historie nic moc. Procházíme rušnými ulicemi okolo Supreme count, Smithsonian institut nebo okolo významné budovy Libry of congress. Procházíme parky, které jsou fakt pěkné, jdeme ulicí soudních budov, okolo National museum atd. šli jsme se podívat do leteckého musea, do galerií výtvarného a sochařského umění jsme nešli, na to nemáme buňky ani jeden. Asi po dvou hodinách se vracíme k autu a vyrazíme hledat ubytování. Celkem snadno jsme našli slušné ubytování v černošské čtvrti. Ve Washingtonu je 70% černých obyvatel a je tu největší kriminalita. Cestou sem jsme si zašli na jídlo a pak už hurá do sprchy a do postele.

Den dvanáctý neděle 18.4.1999, Discrit of Columbia Washington USA ujeto 400km

Ráno vstáváme jako obvykle, jdeme na snídani, platíme nocleh a vydáváme se zpět do centra. Parkujeme nedaleko White house, vlastně za ním. Chvilku okouníme okolo a když se chystáme, že půjdeme dovnitř, je nám vstup odepřen. Funguje to tady pouze na časově i početně omezené lísky na den, a navíc je tu příšerná fronta. Tyhle vstupenky se kupují ve visitor centru White house. Tak si fotíme White house i jeho zahradu z dálky a po chvíli jdeme zpět k autu, že budeme pokračovat na naší cestě Amerikou. Centrem se vymotáváme a najíždíme na č.95, směrem na sever do Marylandu. Projíždíme Baltimore, město nijak zvláštní, plné aut a vysokých domů. Ale vidíme i malé viktoriánské domky z červených cihel, které jsou opravdu pěkné. Všude visí státní vlajky a i když je pod mrakem a šedivo, vše působí mnohem veseleji. Na krátko se zde zastavujeme a prohlédneme si malý kousek centra města. Asi po 1hodině jedeme dál, stále po č.95 do Delaweru a Pennsylvani. Zastavujeme se jen na skok v Philadelphii. Tady zastavujeme v přístavu, který je velký a plný vojenských obchodních lodí. Tady ve Philadelphii je největší námořní flotila spojených států. Fotíme si lodě i lodičky a po několika minutách zase pádíme dál, směr New York, to je dnešní cíl. Přijíždíme do New Jersey, ani tu nezastavujeme a pokračujeme k hranicím New Yorku. Do New Yorku se vjíždí pouze tunely a tak si podle mapy vybíráme jeden z nich, u kterého je hotýlek, z kterého to budeme mít kousíček do centra. Tenhle tunel se jmenuje holandský. Náš vyhlédnutý hotel je hned za tunelem, tak míříme na jeho parkoviště. No jo, ale co se nestalo. Všude hasiči a spousta lidí. Náš vyhlédnutý hotel shořel!! Projíždíme tunelem, platíme mýtné a jsme v New Yorku. Projedeme

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

se jek kousek po Manhattanu a nakonec se Linkolnovým tunelem vracíme zpět do New Jersey. Jedeme tedy podle mapy jen kousek a hledáme něco jiného. Našli jsme hotel stejné kategorie kousek od Lincolnova tunelu, ale je dost daleko od centra, no to budeme řešit zítra. Už toho máme docela dost a rádi se svalíme na postel.

Den třináctý pondělí 19.4.1999, New Jersey Jersey city USA ujeto 40km

Ráno se vracíme ještě kousek dál, než byl ten vyhořelý hotel. Tam parkujeme na parkovišti u jednoho supermarketu s elektronikou stejný styl jako naše makro, ale jen na elektroniku. Pak jdeme o kousek dál směrem k jerseyckému metru. Vstup je podobný jako u nás, ale u nás jsou u vstupu takové ty boxy kde se označí lístky, kdežto tady je železná mříž od stropu až k podlaze a v jedné části je obrovský turniket. Nejprve si u okénka koupíte za 1\$ žeton, který pak hodíte do turniketu, ten se následovně otevře a vy můžete projít dovnitř, do prostoru metra. Toto metro se jmenuje PATH, je to metro státu New Jersey a na Manhattan pouze zajíždí. Je to poslední zastávka, tam musíte přestoupit na klasické New Yorkské, metro subway. To stojí dalších 1.5 \$. Jedeme nejprve na Christopher street, přestupujeme a jedeme jinou trasou na křižovatku six avenue s 23 st. Tady vystupujeme a jdeme po six avenue až k Empire State bld., ve své době to byl nejvyšší mrakodrap NY, po té jej předčila dvojčata. Empire je mrakodrap s věžičkou, funguje i jako rozhledna. Pokračujeme po fifth avenue k NY Library, odbočujeme doprava a jdeme po 42st., kde si prohlédneme Pan Am bldg., a Pershing sq. Jdeme dál po 42st., k Chrysler bldg., mrakodrap známý svou střechou ve tvaru chladiče z chrysleru. Pokračujeme k nábřeží, u Queens tunelu a pak podél East river až ke Queensboro bridge, na 60 st. Zajímavé je, že hned vedle mostu jezdí lanovka. Pokračujeme ještě kousek na 62 st., a směrem k Central Parku se začínáme vracet. Délka Central parku je zhruba 5 km a šířka tak 1 km. V parku jezdí koně s kočárami jak na staromáku za šilény prachy. V parku je to samej běžec, bruslaři na kolečkových bruslích, kolaři a spousta lidí se psy. Okolo cest jsou různé sochy a v parku jsou různé rybníky a také zoo. Cestou můžeme nejnámější, největší a také nejdražší hotel v NY, hotel Hilton. Je obrovský, naleštěný, všude samý lokajové a podobní panáci. No je to trochu jiný kafe, než v čem přespáváme my, ale nám stačí postel a koupelna. Když jsme nějakou tu část prošli tak se vracíme zpět na fifth ave. Okolo Trampova mrakodrapu a Rockefellerova centra, po 42 street jdeme na Times square. Tady se zastavujeme, prohlédneme obchody, ty jinde v centrech měst nejsou, jen tady v NY. Všude jinde jsou nákupní centra se spoustou supermarketů na okrajích měst. Jdeme do jednoho z nich. Je to kšeft s elektronikou, a tak koukáme, co zde mají a co co stojí. Dáváme se do řeči s prodávacem, dovídáme se, že on žije tady v USA, ale pochází jako jeho otec z Argentiny a jeho matka je Češka. Chvilku kecáme a nakonec se rozhodujeme koupit si tu antiradar do auta za necelých 100 \$. Odcházíme velmi spokojeni s nákupem i s tím co jsme viděli a najednou se zatáhlo a dokonce chytáme menší dešťovou přeháňku. Schováváme se pod jednu autobusovou zastávku na Times a pozorujeme veleslavnou reklamu na čelním baráku, uprostřed pro ameriku netypické křižovatky ve tvaru X. Když se dešťík přehnal pokračujeme dál k prvnímu NY mrakodrapu (žehlička). Pokračujeme k Madison square garden. Už je skoro večer a tak se vracíme k Hudson river a ještě koukáme na letadlovou loď, která tady kotví a je tu jako muzeum. Vypadá pěkně, je vidět, že jí pečlivě udržují. Po chvíli se vracíme zpět na metro a opět přestupujeme z NY subway na NJ Path a jedeme do Jersey a dokonale upachtěný dost slušnou prohlídkou Manhattanu, si to míříme rovnou k autu a do hotelu.

Den čtrnáctý úterý 20.4.1999, New Jersey Jersey city USA ujeto 40km

Ráno jedeme Lincolnem na Manhattan. Jsme zvědaví na čínskou čtvrť a tak se jedeme podívat. Projíždíme skoro krokem, vypadá to tu fakt přesně, tak jak to známe z různých filmů. Samá reklama, nápisy v čínštině, reklamy natažené na transparentech přes silnici. Na silnici hrozný šrunc, zácpa, všude samý chodci a cyklisti. Tak se vracíme holandským tunelem zpátky do Jersey a parkujeme zase u nějakého supermarketu. Jdeme se podívat dovnitř, mají tu super AV receivery a jiné věžové komponenty, kamery, videa apod. Všechno to stojí tak do 300 \$. Škoda, že se z toho nedá skoro nic u nás použít. Pak jdeme na PATH a jedeme na Manhattan. Tam přeseďme na subway a jedeme tentokrát na druhou stranu, na WTC, kde vystupujeme. Jdeme si prohlédnout dnes již neexistující WTC (dvojčata), jdeme se podívat do vstupní haly. Odtud můžete, tedy mohli jste, vyjet výtahem na střechu kde je vyhlídka., já si klidně tento zážitek nechám ujít... Vejška je to fantastická, když člověk kouká zespodu, tak se mu motá hlava a má co dělat, aby neskončil na zádech na dlažbě, která WTC obklopuje. Pak jdeme na Wall street podívat se na slavné burzovní domy. Jsou to převážně nové vysoké, prosklené domy, občas se tu a tam objeví i dům starší, ale těch není moc. Procházíme ulicemi mezi mrakodrapy až na nábřeží do přístavu u East river. V přístavu mě zaujala žlutá loď, od pohledu velice rychlý člun, navíc můj dojem umocňovala kresba

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

na trupu člunu. Obrovské zuby od přídě až do poloviny trupu. Velice efektní. O kousek dál u mola stojí plachetnice. Je nádherná jen nevím, jestli je výletní nebo pro turisty jako muzeum. Dnes je o poznání dost větší zima než byla doposud. Fouká studený vítr, je zataženo, šedá obloha a dokonce chvílemi mží. Před přístavem vede nadzemní silnice, a pod ní je docela dobrá divočina – auto bych tu nenechal. Okolo prodávají ryby a jiné potvory co z vody vytáhly. Tak si umíte představit, jak pěkně to tu voní, asi tak, jako v každém rybářském přístavu. Pak jdeme do Battery parku, který je až na úplném spodku Manhattanu, odkud jezdí lodě na ostrovy. Jedním z ostrovů je Ellis island – toto je ostrov kam dříve přijížděli všichni imigranti a utečenci. Byl tu evidenční úřad, všichni se museli řádně zaregistrovat, než je vpusťli na pevninu USA. Dnes je to samozřejmě minulostí a je zde muzeum věnované přistěhovalcům. V jedné z budov máte možnost u velké mapy USA zadat jméno jaké chcete a ono se po chvíli ukáže kolik sem přijelo přistěhovalců tohoto jména. Stejně tak se vám na téže velké mapě ukáže, když zadáte jakoukoli národnost, kolik lidí s tou či onou národností žije v určitém státě USA. Je to super udělaný. Druhým ostrovem je Liberty island, kde je slavná Statue of Liberty (Socha Svobody). Můžete zde obejít celý ostrůvek kolem dokola celého hvězdicovitého podstavce nebo můžete jít z jedné strany do vnitřku tohoto podstavce a vnitřkem sochy vylézt do koruny sochy, odkud je vyhlídka. Socha je zhruba 100 metrů vysoká, ale stojí na jakémsi čtvercovém soklu vysokém asi 5 metrů a ten na již zmíněném hvězdicovitém podstavci. Proto působí o dost větším dojmem. Socha Svobody je symbol Ameriky a tak je umístěna tak, aby byla vidět z moře i pevniny co nejdál. Socha je antického vzhledu, působí hrdě, majestátně a vznešeně. Je zelenošedé barvy, v našasené tóze, v levé ruce má knihu a v pravé pochodeň - věčný oheň svobody, nezhasíná. Na hlavě má korunu, po obvodu jsou otvory a nahoře paprsky. Koruna je vlastně ona vyhlídka. Koruna je dutá, je v ní místnost a otvory na obvodu koruny jsou místa k vyhlídce na Americký kontinent a oceán z druhé strany. Po krásné prohlídce se vracíme nazpět lodí na pevninu. Jdeme z Battery parku k slavnému Brooklyn bridge. Dlouhý, masivní most s dvěma betonovými pilíři a železnými závěsy mostu. Procházíme se okolo něj, také couráme pod mostem na nábřeží East river. Pak se pomalu vracíme do centra, jdeme na metro, jedeme zpátky do Jersey a k supermarketu pro auto. Ještě jedeme na Newark airport podívat se odkud mám to letí domů. Ale až za několik dní. Den se chýlí ke konci a tak si to míříme zpět na hotel.

Den patnáctý středa 21.4.1999, New Jersey Jersey city USA ujeto 560km, Cesta na Niagara falls

Ráno vyrážíme po dálnici směrem na západ, výběr silnice spíš necháváme na náhodě. Nakonec jsme na dálnici, interstate 80 a míříme na hranice mezi New Jersey a Pensilvanii. Přejíždíme řeku Delaware a jsme opět v Pensilvanii, zastavujeme opět u visit centra a bereme si nějaké ty prospekty a hlavně mapu Pensilvanie. Po krátké zastávce jedeme dál. Stále po 80 až do Lock hawen a pak odbočujeme na silnici 120 a jedeme po ní na Renovo a Driftwood. Po cestě nás zaujala pěkná basa (vězení), přesně jak z amerického filmu. Pobyť místním fakt teda nezávidíme. Ostatně dráty a vysoký plot působí opravdu dost nepříjemně a odstrašivě. Jedeme dál po okreskách, aby jsme si taky trošku užili místního okolí a neviděli jen dálnice. Krajina je tu perfektní, kopce, lesy, sem tam městečko, klasika s jednou křižovatkou a baráky kolem silnic, jinak nikde nic. Působí vše tak klidně a přátelsky. Z Driftwoodu už vede silnice na sever na hranice se státem New York, rovnou do městečka Olean. Ve visit centru samozřejmě zase zastavujeme, cenné informace a mapy za nic, přece nenecháme ležet ladem. Je sice už dost pozdě, ale je stále otevřeno, aby si turisté mohli vzít co potřebují, i když tu nikdo není. Funguje to skvěle. Tak si zase bereme prospekty a hlavně něco o Niagara falls, kam máme namířeno a také mapu. Ještě jdu na toaletu a dávám se do řeči s chlápkem co mě oslovil. Je to řidič takového toho pickupu, co za ním tahají své příbytky, jak už jsem někde na začátku popisoval. Chvilí se bavíme kdo kam jede a tak podobně, pak se dostáváme k tomu, kdo odkud je. Říká mi, že je z Pensilvanie a ptá se mě odkud jsem já. Ptám se ho odkud by řekl, že jsem a on na to, že podle přízvuku tak z New Yorku, fakt mě pobavil a já jeho taky, když jsem mu řekl, že jsem z Evropy, konkrétně z ČR. Ještě chvíli konverzujeme a pak už si jdeme každý po svém. Jedeme na Hinsdale a pak po 16 Ischua, Machias, Sout Wales, East Aurora. Zde zastavujeme a u jedno baru, klasický bar pro kamionáky, se rozhodujeme přespat.

Den šestnáctý čtvrtek 22.4.1999, New York East Aurora USA ujeto 450km

Ráno to máme už jen asi 80km, jedeme dál na Buffalo. To míjíme bez sebemenších problémů a najíždíme na silnici vedoucí k Niagara falls. Na 62 zastavujeme, tankujeme plnou nádrž a pak už po pár kilometrech vjíždíme do městečka Niagara falls. Jelikož je brzy a je tu pěkná zima, není tu žádný nával turistů. Parkování je naprosto v pohodě, jsme tu jediný na celém parkovišti a tak parkujeme skoro až u vodopádu. Oblékáme na sebe co se dá

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

a jdeme. Procházíme je ze všech stran, pácháme úžasné fotky. Vodopády na Niagáře zná snad každý, ale co kdyby... Šíře řeky je obrovská, rychlost vody co se řítí je nezachytitelná. Milióny litrů vody se řítí každou vteřinu dolů do hlubin, s obrovským rámusem. Voda narážející o sebe a o novou hladinu řeky o několik metrů níže, stříká od spodu vodopádu až nahoru, zpět ke svému zlomu. Voda je průzračně čistá, modrozelené tóny se mění pádem v bílou pěnu, která na dně vytváří ohromné vlny. Hrana spádu vody tvoří podkovu, což je naprostá nádhera. Všude je mokro, vlhko a zima od větru. Nad obzorem se začíná klubat duha, je to jako z pohádky. Po asi 2 hodinách průzkumu jdeme kousek proti proudu řeky Niagary a zjistili jsme, že je zde několik menších ostrůvků. Taky jsme zkusili teplotu vody, nepředstavitelná ledárna. Ještě dál proti proudu jsou vidět nějaká stavidla. V průvodci píšou, že dnes teče přes vodopády už asi jen 1/3 vody, ostatní se odvádí pomocí těchto stavidel k hydroelektrárnám. Neumím si představit co by to bylo za hukot, kdyby tu teklo té vodu ještě 3x tolik. Slušně vyfoukaný se vracíme zpět do městečka, obhlížíme centrum a procházíme se podél břehu řeky. Podél celé řeky jsou parky a za řekou už je Kanada. Jdeme na Prospek poin a pak k Observation tower a nakonec si to míříme k hraničnímu mostu Rainbow bridge. Dnes mi je líto, že jsme nenavštívili Whirlpool, ale to jsem tenkrát nevěděl – bohužel. Okolo poledního se vracíme k autu, už je celkem teplo a tak nesedáme a opouštíme Niagaru po Niagare parkwey a po silnici 62 se vracíme na kraj Buffala. Tentokrát najíždíme na dálnici 90, ale jedeme po ní jen kousek, jelikož je placená. Jedeme po 90 a odbočujeme do Batavie pak po 63 dál přes Pavilion a Piffard. Tak tady trošku bloudíme, zastavujeme na jednom plácku vedle silnice, aby jsme probrali značky s mapou. Během chvilky u nás zastavují další dvě auta se stejným problémem – takže nebloudí jen Evropani. Společně řešíme vzniklou situaci, řekli jsme si, že to zkusíme doprava, což se ukázalo jako směr správný, a dojíždíme do Genesea, kde vede dálnice 390. Po té jedeme dále do Dansville, pak po 86 do Corning, Elmiry. Jedeme do Owega, kde se stékají 2 řeky, které se pak vlévají do Susquehanna river, je tu národní park West Main. Momentálně je v řekách málo vody, ale jejich koryta jsou velké, betonové a v toku břidlicí vyložené terasy. Když teda začne tání a hladina řek se zvedne, potěš pán bůh. Musí to být dobrá podívaná. Pak se pomalu vracíme, před Binghamtonem jdeme do motelu, je to tu jen tak pro zajímavost za 64 \$ a to včetně snídaně nedalekém fast foodu. Motel je na kopci, hned pod kopcem je dálnice s nákupními centry. Tak jdeme do recepce vyřídit všechno potřebné. Máme trošku problém pochopit vysvětlování, jak se dostaneme do restaurace ráno na snídani, nakonec recepční ukáže směr prstem proti zdi kde stojí jen jediná obrovská kytka. Přiblíže se na kytku podíváme a pak zase na recepční, a to se už začneme všichni tlemit jak prasštěný a ona nám to ukazuje přímo přes okno, pak už je vše v pohodě. Jdeme se ubytovat, auto parkujeme před výlohu pokoje. Místo oken, jsou tu obrovské skleněné výplně, skoro jako výloha v obchodě, tak proto. Pak se jdeme podívat do nákupních center, koupit ještě nějaký sůvoše a dát si něco k jídlu. Kupuji si tu autorádio sony s CD za 100\$, a to při kurzu 34 Kč za 1 \$ není vůbec zlý v roce 98... Večer, za tmy se vracíme na motel a trošku se slzou v oku jdeme spát, protože nás čeká poslední noc v USA.

Den sedmnáctý pátek 23.4.1999, New York Binghamton USA ujeto 290km

Ráno nijak nespěcháme, máme dost času. Letadlo letí až v 18 hod. Všechno to tedy zvládneme v pohodě a klidu. Jdeme zaplatit na recepci a jdeme na snídani do nedaleké restaurace. Přichází k nám číšnice s notýskem říká nám co mají. Moc tomu nerozumíme, a tak se jí ptáme jestli nemá nějaký lístek. Bez viditelné nechuť, jako by se stalo u nás, nám ho přinesla a ochotně a trpělivě nám ukazuje co si můžeme dát gratis, tedy co je v ceně noclehu v motelu. Tak vybíráme stylem “this and this.” Po snídani jdeme k autu a jedeme zpátky na dálnici 17. Ta by nás měla dovést až k letišti Newark v New Jersey. Jedeme do Depositu a jedem do parku k přehradě. Jedeme se okolo vrátnice nebo spíš nějaké mytnice, kde se asi platí vstupný, ale nikdo tu není, tak hurá dál. Po chvilce stojíme na břehu obrovské přehrady. Je sice vypuštěná, ale výška hráze je solidní. Jmenuje se Cannonsville reservoir. Vracíme se na 17 a jedeme dál do Monticello, Middletown a do Harrimanu, a pak dál na Suffern, Ramsey. Po 17 dojíždíme až k silnici 3, do Rutherfordu. Prohlížíme si městečko, trochu zabýváme čas k odletu, ne, že by to nebyla hezká prohlídka, ale ... Po čase zase pokračujeme v cestě. Najíždíme na 95 a po té dojíždíme přímo k Newarku. Sjíždíme na letiště a míříme k půjčovně DOLAR. Tady vracíme auto, které nás provázelo na cestě po americkém kontinentu. Vrácení probíhá bez jakýchkoliv problémů. Vrácení probíhá asi tímto stylem, vjíždíme na parking, chlápek ho omrkne, napíše něco do čtečky čárových kódů, přečte kód a přes PC v budce to odešle. My míříme do kanceláře a říkáme, že jim vracíme auto a slečna u přepážky nám sděluje, že je vše ok, a tím je vše vyřízeno. Opouštíme půjčovnu a jdeme po schodech k vláčku, který přepravuje cestující mezi letištními halami a půjčovnami. Při čekání na vláček se ještě koukáme na naše autíčko, se kterým jsme urazili tak okolo 4500 km. Pak nás ze vzpomínek vytrhl přijíždějící vláček, nastupujeme a za chvilku se ocitáme u našeho terminálu. Je okolo 15 hod. Jdeme se nechat odbavit, abychom se zbavili tašek a zbytek času trávíme po okolí pozorováním letadel. Také je dobře vidět na New Jersey a New York, koukáme na americké bouráky a tak

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

si říkáme, kdy se sem asi tak podíváme zase... Před 18 hod. nás nalodili, dávají nám noviny US today a pak už se startuje. Letí se přes New York, je vidět Manhattan, Statue of Liberty, WTC,... GPS v letadle ukazuje, že se letí přes Halifax a Newfoundland, GB do Amsterdamu. Během 2 hodin je noc a za další 4 už opět svítá. Je to zajímavý, když člověk letí proti času. Zajímavější bude, co na to budu říkat doma, časový posun je dost značný. Jiné údaje z GPS, délka letu 6,5 hod, rychlost 1050 km/h venku -50°C, výška 10.500-12.000m.

Den osmnáctý sobota 24.4.1999, Holandsko Amsterdam NL ujeto 0km, letecky 6000 km

Přistáváme v Amsterdamu, letadlo do Prahy letí za chvíli a tak je čas na klidný přesun a pak už zase sedíme v letadle, za hodinu jsme v Praze. Jdeme si vyzvednout bagáž, pak ven z letiště, kde na nás už čeká odvoz.

Závěr, Praha CZ ujeto 100km, letecky 900 km

Jdu na bus a jedu do centra do mé oblíbené hospůdky dát pár pivek a nějakou tu českou žranici. Na zastávce mě opruzuje odzlehlý taxikář, že prý mě vezme do centra za 3,5 kila tak ho tam chvíli dusím anglicky a když začne mít nablblý kecy tak mu řeknu česky, že takhle to budu mít za 10 Kč a ne za 350. Nasraně odejde a začne prudit do japonců, kteří stojí za mnou. Ty po chvíli taxikářova prudění přijdou ke mě. Tam se taxikářovi nechce a tak se s japončkama domlouváme kam jedou co hledají. Vysvětluji jim cestu a říkám jim, že vystupují o 2 zastávky dřív, tak že můžou jet semnou. Konverzujeme co a jak, jak dlouho tu budou odkud jsou atak pod... Nakonec jim dávám e-mail, aby napsali jak to našli a pak se v metru loučíme a jdeme každý svou cestou. Po cestě do hospůdky už na mě čekají naši, a tak jdeme na jídlo všichni. Pak jedem na čaj kde ještě budu 1 týden vegetit, abych se aklimatizoval a zvyk si na náš středoevropský čas.

Celkově ujeto okolo 4500km, letecky 16500 km, nachozeno tak 200km.